

Sárospataki

Sárospataki Kollégiumi Közlöny

Sárospatak

Főszerkesztő:

Szabó Zoltán

Társszerkesztők:

Tárczy Dániel és Nagy Sándor

Felelős szerkesztő:

Zsiros József

Tartalom: Zsiros József: Horthyhoz. (Költemény). — Nagy Sándor: Az igazaknak emlékezete áldott! — Szigethy Ferenc: Vén diák levele. — Szabó Zoltán: Az álom. (Vége köv.) — Zsiros József: Az apám. (Vers). — Molnár Lajos: Őszi vers. — Zsiros József: Hervadó virágok. (Vége.) — Bathó--Bagdy: Holló csapat kering . . . (Dal.) — Hegyaljai Kiss Géza: Theologus-iratterjesztés Sárospatakon. — Zsiros József: Próféta sorsa. (Vers). — id. Székely Sándor: Szemelvények a magyar diák természetrajzából. (Folyt. köv.) — Tárczy Dániel: Otthon. (Vers.) — Szó: Könyvismer tetés. — Szi.: Tarkaságok. — Hirek. — Egyleti élet. — A felelős-szerk. üzenetei.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sárospatak. ☐ Kollégium.

Előfizetés:

Félévre 3000 kor.

XXXIX. évfolyam.

Ára 600 K.

1923. október hó.

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

XXXIX. évfolyam.

Október hó.

1923.

Főszerkesztő:
Szabó Zoltán

Társszerkesztők:
Tárczy Dániel és Nagy Sándor

Felélős szerkesztő:
Zsiros József

HORTHYHOZ.*

*Viharok szárnyán jöttél daliásan
Bús, rongyolt sorsunk sötét éjjelén,
Amikor égtünk nagy, keserves vádban,
Amikor meghalt a magyar remény
S bujdosóvá tett régi pártos átkunk:
Viharok szárnyán
Tört fringióval úgy jöttél utánunk.*

*S vezérsillagunk hogy kigyúlt az égen,
Álmunkat lelked sirva verte fel.
Árpád haragja jajgatott a szélben
S keserűn vágott büszke neveddel.
Ósi hazánkból akaratumk, vágyunk
Viharok szárnyán
Szent biztatásként Veled jött utánunk.*

*Fájó bánatunk még zokog az éjben,
Jaj, számunkra már nyitva áll a sír.
Vezér! nincs jegyver nagy néped kezében
Igy a halállal birkózni se bír,
Készítsd hát elő horpadt buzogányunk
S a gyilkosokkal
Jó-magyarosan mi majd csak elbánunk!
Zsiros József.*

* Patakon való tartózkodása alkalmából

Az igazaknak emlékezete áldott!*

Péld. 10.,

Aligha vannak mélyebb értelmű elbeszélései a világirodalomnak, mint a görög mithoszok. Mély értelmű, simbolikus kifejezései ezek a naiv ember sokszor mély gondolkozásának, igazságlátó erejének. Az istenek és az emberek barátságos viszonyában az a gondolat jut kifejezésre, hogy az ember isteni nemzetség! Milyen magas fokon áll már e naiv emberek szemében is az embereszmény: az *istenember* fogalma; szinte azt mondhatnám: már itt meg volt az „übermensch“ magva: a hősök kultusza. Azóta több mint 2000 év pergett le az idő kerekén és bizony nem sok fejlődést mutat fel a történelem e tekintetben se jobbra, se balra: az emberiség szellemóriásai és erkölcsi heroszai előtt ma is néma kegyelettel és hódolatteljes tisztelettel áll meg az emberiség, hogy kivonva magát rövid időre a hétköznapiság mulandó dolgaiból, áldozzon a nagyok emlékének.

Mi is ilyen néma kegyelettel adózunk azoknak a martirhősöknek, kiknek tiszteletére valósággal kultuszt állított fel e vonagló nemzet örökdő kegyellete. Mert úgy érezzük, hogy ők a magyar faj ősmélyeiből jöttek elő, mint a gyöngyök a tenger mélyéről, a magyar törzsből nyúltak ki, mint ékes sudarak az erőtelen hajtások mellett. Bennök a magyar faj virágzott ki, a faj realizálódott az egyénekben, az egész jelent meg az egyesekben, bennök mi magunk jelentünk meg. Ezért kedvesek nekünk ők, learatott hős fiai az örök-zokogó magyar Niobénak!

A szőlőtőke a borban ismerteti fel magát, a magyar az aradi 13 életsorsában ismer önmagára; ők a magyar sors örök kiábrázolói! Küzdeni az igazságért, hogy elbukjunk, elbukni azért, hogy ismét felkeljünk: ez a mi sorsunk. Elbuktak ők, — hogy mi felkeljünk. Odaszentelték magokat érettünk — hogy megszentelteké legyünk az igazságban mi. Meghaltak magoknak, hogy éljenek másoknak! Óh ezekről mondja Petőfi ihletett ajka:

„Légy föld, amely gabonát terem,
Hogy mások learassák.
Légy lámpa, mely másoknak világol
Tulajdon életét fogyasztja el.“

És Róluk mondja a költő örökszépen:

„Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múlt,
Hanem feledve, ami benne földi
Egy éltető eszmévé finomúl.“

Igen, mi úgy érezzük, hogy köztünk vannak ők a dicsók, a hősök, mint valami szellemi lényeggé finomodott megszentelő eszmék, mert *ők egy magasabb ideavilágnak voltak kiválasztott és elhívott harcosai!*

Hadd érintem meg egy pillanatra e láthatatlan világot! Platon,

* Elmondatoít a „Hittanhallgatók Egylete“ okt. 6.-iki ünnepi gyűlésén.

a görög világ legnagyobb szelleme, az ő csodás intuicióiban úgy beszél erről az eszmevilágról, mint egyetlen valóságról, amelynek minden, mi e földön van, csak gyarló utánezata és mindennek, mi körülöttünk van, meg van a maga ősmintája, mennyei képe, épúgy, mint pl. a silói szent sáturnak, mely égi minta után készült. — Az emberi életnek nem is lehet más célja, mint e látható világot átalakítani amaz ideavilág ősképeire, egyszóval megdicsőíteni az eszmék: az isteni gondolatok formáló ereje által. S az embernek jutott ez a dicsőséges feladat: mert ő ezen eszmék hordozója, egy-egy isteni gondolat testbeöltözése. — Mindenki annyit ér, amennyire nyilvánvaló lesz benne amaz eszmei világnak egy-egy parányi darabja, amilyen mértékben világossá lett az ő titkos égi jelentése. — Mert mi mindnyájan egymás számára Istennek egy-egy jelentése vagyunk. Egyik életében ezt példázta: „Elég néked az én kegyelmem. Az én erőm erőtlenségben végeztetik el“, a másik életében: a bűn holttá lesz, a lélek megelevenít.“ Egyik nemzet életében: „Az igazság felmagasztalja a nemzetet“, a másikéban: „a bűn gyalázatjára van a népeknek.“ Az öregek életében: „Minden test fű és minden szépsége, mint a mező virága. Megszáradt a fű, elhullt a virág.“ A spártai hősök életében: „Mecselekedtük, mit kívánt a haza.“ Az aradi mártírhősök életében: „Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon.“ Így olvad fel titkos jelentésük az isteni kegyelem fényénél. Mi volt ez a kegyelem az ő életükben? Az a belső kénytelenség, mellyel nemzeti igazunk és szabadságunk szent eszméit szolgálták. Akarva, nem akarva, harcolni kellett nekik, mert eszközök és áldozatok lettek a képviselt eszme kezében. Hisz úgy elhatalmasodott az rajtuk, mint árvíz a lapályon, úgy átizzotak annak belső fényétől, mint a vas a tűztől és úgy átszellemültek ez eszme szolgálata közben, hogy szinte szemünk előtt dicsőültek meg. Bennök a láthatatlan világ ölelkezett a láthatóval, mint az ég a földdel és annak titkos erői nyomultak bele gyarló életükbe, mint a tengeröböl a szárazföldre. Nem csoda, ha megteljesedve az igazság és a szabadság titkos erőivel, átsugározatói, transparensei lettek eme királyi eszméknek: rajtuk keresztül úgy hatottak ez eszmék, mint a villanyos áram a vezetéken. Ők csak egyszerű közegei voltak az eszme érvényesülésének, ami szabadságharcot teremtett. Az emberi történelem a szabadságharcok története: az igazság és szabadság királyi eszméinek szabadságharca. — Ők is ezeknek az eszméknek megkoronázott mártírhősei!! Dicsőség és fenség ékességök!

Nem csoda azért, ha hőökké lettek az igazságért való küzdelemben, mert az igazság hőseket nevel, kik örvendenek, hogy futathatják a pályát!

Nem csoda, ha bátrak voltak, mert „az igazok olyanok, mint az ifjú oroszlán, bátrak.“

Nem csoda, ha távolodva tőlük mindig nagyobb fényben jelennek meg előttünk, mert: „az igaz ösvénye olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig.“

Nem csoda, ha nemzeti eltévelyedésünk gyászos idején mint fáklyák, mint tűzoszlopok tündökölnek, mert: „az igazakra világosság fénylik a setében attól, aki irgalmas, kegyelmes és igaz.“

És nem csoda, ha emléköket, mint biztató fényt és megszentelő erőt idézi fel e nyugatra szakadt turáni nép: „mert az igazak emlékezete áldott.“

Emlékezünk! Olyanok ők, mint a bibliai Sámson, félelmetes hadakozók, kiken csak ármány tud diadalmaskodni és akik halálukkal többet pusztítanak el, mint életökben, mert az „igazság a fiak fiain“ pihen meg.

Olyanok, mint a koronázott király, kinek pallós alatt hull le koronás feje.

Olyanok, mint a leáldozó nap visszfénye; haláluk után is biztató fényt sugároznak vissza e nemzet borús egére.

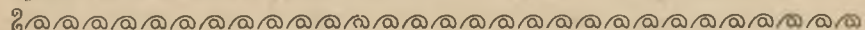
Olyanok, mint a vihar áldozatává lett hajó, mely fölött a nagy ítélet után szívárvány gyúl, fölmosolyog, a kiengesztelődött égbolt és szelid bánatot ragyognak a távoli csillagok.

Olyanok, mint a Libánon derékba tört büszke cédrusa, mint a bösz harci riadó közepén megszakadt fináléja.

Olyanok, mint a kőszáli várrom, melynek egykori dicsőségéről csak az idő, ez a vén szemtanú regél.

Isteni bajnokok ők: titáni fiai az örök-zokogó magyar Niobé-nak: igazság a mellvértjök, szabadság a sisakjok, erő a kardjok, dicsőség a palástjuk. isteni kegyelem a befedező sátoruk! Óh „az igazak emlékezete áldott!“

Nagy Sándor.

Vén diák levele.

Kalamusom fiúk ma könnybe mártom
 És azzal írok nektek levelet,
 Mert sírás vesz erőt a vén diákon —
 Fiúk, nagyon sajnállak titeket!
 Rátok szomorú, nehéz idő jött el.
 Fiatal szívetek, érzem, csupa gond —
 A mi arcunkra felhő nem osont.
 Nekünk még telt évenként új ruhára,
 Ha szegények is voltak a szülők.
 Most egynek-egynek ha van új ruha —
 Nem úgy van most fiúk, mint azelőtt!
 Nekünk meleg volt még a „kamaránkba’,“
 Ahogy mi hívtuk a diákszobát;
 Könnyebben pezsdült ott a szívnek árja
 S a jókedv ottan jobban ránk talált!
 Mi akkor kezdtünk harcot gonddal, bajjal,
 Mikor ott hagytuk már az iskolát,
 Most az élet öreggel, fiatallal
 Érezteti egyformán ostorát.

Nekünk ilyenkor álom volt az élet,
 Játékkal teli, könnyű, gondtalan —
 Ti már most szinte kenyérharcban éltek,
 Fiatalságtok fiúk oda van!

Vagy én látom csak ily nagyon sötétnek
 Fiatalságtok drága idejét?!
 S ti azt mondjátok: szebb időket éltek,
 Mert tartalmasabb, mélyebb lett a lét?!
 Mi nem becsültkül jól az új ruhánkat,
 A jókedvünket s a meleg szobát —
 Ti már készültök: a foltos ruháknak
 Hol keressétek egyszer az okát!
 Ti hogyha egymás ruháját látjátok,
 Eszetekbe jut Brassó, Kolozsvár
 S az iskolában, vagy ha otthon fáztok,
 A gondolat a Kárpátokban jár!
 Nekünk elég volt egy szép nagy kokárda
 Hazafiságnak s a Kossuth neve
 S milyen kevés ez: most látjuk csak már ma,
 Hogy más lett im az idők szelleme!

Ti azt mondjátok, hogy mi ne sajnáljunk
 És ne sirassunk, fiúk, titeket:
 Mert új korszakban indulván utánunk,
 Ifjúkorban férfivá lettetek!
 Olyan vagytok, mint egy csemete erdő,
 Mely csodák-csodája hirtelen
 Egy éjjel szálfarengeteggé felnő,
 Hogy maga mellett bizonyosság legyen.
 Élő bizonyosság: hogy amikor jönnek
 Újabb nagy próbák s zeng a föld, az ég,
 Ne legyenek, kik könnyen ketté törnek
 Csenevész lelkű csemeték!

Fiatalságtokat feláldoztátok
 Éveket küzdve, nélkülözve át,
 Hogy lelketekben felgyűljön az átok
 Mindarra, aki feldúlta hazátok',
 A most még csonka, kifosztott hazát!
 Hogy lelketekben most fogadalommá,
 De egykor tetté legyen majd a hit:
 Mivelünk együtt tenni újra nagygyá
 Magyarországnak szent határait!

Balajt, 1923 október 6-án

Szigethy Ferenc
 ref. lelkész.

Az álom.

(Folytatás.)

Irta: Szabó Zoltán.

A rossz álmoknak okai, szinte kivétel nélkül, mindig a rossz organikus érzetek. Ha sisiphusi terheket emelgetünk, vagy futni kellene valami fenyegető veszély elől s mozdulni se tudunk: bizonyosan kezünk, vagy lábunk zsibbadt el. Ha szívverésünk rendetlen vagy lélegzésünk akadályozott, fuldoklásról, fojtogatásról álmodunk, álmoképeink tele vannak félelemmel, szorongással s verejtékezve ébredünk utánuk. A rossz álmok előidézésében azonban legnagyobb bűnös a gyomor, mert ez hat leginkább az idegekre s közvetve a vérkeringésre, izmokra és a test egész közérzetére. Túlterhelt vagy üres gyomorra vezethető vissza a rossz álmok egész légioja. Ilyenkor rohanunk az állomásra s a vonat orrunk előtt megy el; ilyenkor kellene feleltünk, szónokolnunk s egy szónak sem vagyunk urai; ilyenkor éljük át újra, a valónál még élénkebben, diák korunk legfélelmesebb óráit — ilyenkor álmodjuk, hogy az „Ifjúsági Közlönyt“ szerkesztjük s aggódva várjuk, hogy az „előfizetők“ beküldik-e az előfizetést, . . .

A véralkat, temperamentum is befolyásolja az álmokat. A flegmatikus embereknek általában nincsenek oly élénk és mozgalmas álmai, mint a hevesebb vérmérsékletű egyéneknek. Elég legyen utalni a szerelmesekre, — bár a köztudat szerint ezek aludni sem tudnak a nagy szerelemtől, viszont nappal meg ébren álmodoznak. A könnyörtelen psychologia azonban ebben is csak egy bizonyos fajta lelkiállapotot lát s álmaikat is megfigyeli — én azonban szeretek tapasztalatból beszélni, így azonkívül, hogy sokszor voltam fültanuja, amikor az álmodó lakótárs egy lánynevet sóhajtott bele a diákszoba csöndjébe — mást még nem igen tudok mondani.

Azonban mindezek, amiket eddig láttunk, csak egyik felét képezik a dolognak. A fizikai érzetek, az organikus ingerek csak a nyersanyagot szolgáltatják az álmoképekhez.

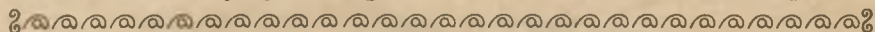
Tegyük fel, hogy elalvás előtt látómezőnkben fehér és zöld foltokat figyeltünk meg. Ezekből elalvás után lehetnek: zöld gyepen fehér virágok, zöld posztón fehér papirdarabok, vagy zöld zsalus ház s egy csomó oly dolog, amivel a zöld és fehér szín összefüggésben vannak. Az ébresztő óra csengetésére álmodhatunk harangszóról épen úgy, mint lakodalmas, csengős menetről — az éhes pataki diák a konviktus csengőjéről. Az a forma, mely álommá teszi a határozatlan, bizonytalan ingereket, a nyersanyagot: az emlék.

Összes ismereteink, tanulmányaink, tapasztalataink, mind be vannak raktározva tudatunkba. Szándékosan nem irtam öntudatot, mert ez a tudatnak momentán megvilágított, tehát szűkebb köre. Tudatunkban ott van egész elmúlt életünk, megőrizve a legapróbb részletekig, nem tehetünk oly aprónak és jelentéktelennek látszó dolgot, aminek nyoma ne maradna tudatunkban, bár a következő percben már nem emlékszünk rá. Ezek az emlékek világosságra nem tudnak jutni, mert az élő és teendővel elfoglalt egyének más dolga

van, minthogy velük foglalkozzék, de mihelyt elalszunk s emlékeink nincsenek munkánkhoz adott cselekvésekhez kötve, megnyitottuk az ajtót e homályos, elrejtett emlékeknek. Egyszerre felzúdúlnak, kavarognak s arra törekszenek, hogy átjussanak az öntudat ajtaján, de ez nem mindnyájuknak sikerül. A hivatalosak közül azok lesznek a választottak, melyek rokonságban vannak azzal a külső, vagy belső ingerrel, amely abban a pillanatban az alvóra hat. Mikor az összekapcsolódás az emlék és érzet között megtörténik, létrejön az álom. Ez normális akkor, ha a jelentkező inger oly képpel, vagy emlékekkel társul, amilyennel már az életben, a valóságban kapcsolatban volt, ilyenkor már átélt dolgokat újra álmodunk, vagyis álmunkban emlékezünk. Ide tartoznak azok az álmok, melyekben a rendes napi foglalkozást folytatjuk tovább. A fizikum a nap folyamán annyira a napi foglalatosság hatása alatt állott, hogy mintegy automatikusan érzi azokat az ingereket, érzeteket, melyek aztán az alvás alatt felkeltik az ébrenlét alatt társult emlékeket.

Igy egész napi fárasztó gyaloglás után álmunkban is gyalogolni fogunk, tanúlással eltöltött nap után éjszaka ismét a könyvekkel küzdünk. Egyik theol. kolléga is bizonyára az első éven oly nagy szerepet játszó zsidó nyelvet törte álmában, midőn elaludt a villany, agya a sötétség beálltát a lezárt szempillákon át is tudomásul vette. E pillanatban csikorogva mozdult állkapcsa, s ajkáról dallamosan rebbent el: „vökhósek;“ ez zsidó szó és magyarul sötétséget jelent. Talán e kategóriába tartozik egy másik eset. Az egyik — borközi állapotban tátott szájjal alvó — diák szájához tele üveget illesztettek a cimborák, s ime, a gyakorlott torok hosszú kortyokban nyelte a megszokott nedűt, s felébredéskor nem akarta hinni, hogy ez nem álom, hanem tényleg valóság volt.

(Vége köv.)

Az apám.

Az én apám igazi ember,
Szeret és gyűlöl kegyetlenül,
Megsiratja a szenvedőt s azt,
Ki bűnbe merül.

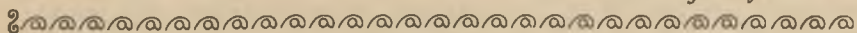
Az én apám Istenes ember,
Bár a szava haragos átok.
Ostromló nagy lelke gyűlöli
Ezt a világot.

Az én apám nagy, névtelen hős,
Hétköznapok bús robotosa,
Rokkanó vállát csúfolt becsület
Száz terhe nyomja.

Az én apám hős turánharcos,
Jobb idők jöttét vágyva-várja.
Most hallgat, ... imádkozik... és sír,
Mert nincs hazája.

Az én apám igazi magyar,
A lelke itt ég a lelkemben,
Azért vagyok oly szelid, ... szilaj...
És oly kegyetlen...!

Zsiros József

Őszi vers.

Apám beteg... anyám a mezőn
Perbe száll a röggel... — kapál...
Nyárvégi tüzes sugarakban
Kacag az ősz s lép a Halál.

Az Élet ez? — robotba törni
Vágyakat s lenni elhagyott?...
Lakodalmak közt soh'se érni
Néhány vidám toros napot?

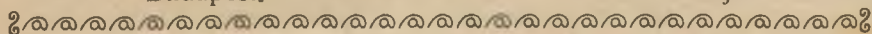
Félembereknél bús Lázárként
Hajtogatni fejet, térdet...
És hirdetni a nyomorúlnak:
Az Úr ítél, ez a végzet!..

Hitem nélkül és bankóm nélkül
Jaj én nékem úrnak, parasztnak...
Szakadjanak föl zsilipjei
Bús könnynek s igaz panasznak.

Apám beteg... anyám görnyedten
— Vállán hatvan évvel — kapál...
S kis házikónk fölé feketén
Teríti fátylát a Halál...

Budapest.

Molnár Lajos.

(Folyt. és vége.)

Hervadó virágok.

Irta: *Zsiros József.*

II.

Sötét, borongós őszi este volt. A sárguló fákon kósza varjak serege feketéllett. Mély, bánatos csend ült az aszott avaron. Csak néha-néha jajdúlt fel, mint valami fájdalmas sikoltás, az erdő lelke: a csipős, esőt szítáló, őszi szél. Zengőtől mintegy öt óra járásnyira

elnyúló Várhegy aljában táborníz körül magyar daliák ültek. Arcukon szomorúság és bánat; szemükben a fájdalom és az elkeseredés tüze villogott. Kivert, száműzött bújosók mind Hazájuk elveszett, boldogságuk sírba szállt. Csak a remény táplálja még búsongó lelküket, ameddig táplálja. Azután az is elrepül, mint a vándormadár, hátrahagyva nekik az átkot, a nagy, a keserű magyar átkot.

— Hej keserű az élet, gyerekek — törte meg a csendet az Öregtárogató, a csapat lelke, dalosa, mindene; mozdulni nem lehet, szétmenni nem szabad, mert nem engedi a Hazánk hecsülete... Hej csak ne születtem volna erre a cudar világra.

— Ne búsulj pajtás,

— Lesz még az máskép is,

— Sírhat még az ég is,

— Lesz még itt kikelet,

— Elvesznünk nem lehet — mondogatták ketten-hárman felváltva, amint kinek-kinek a szivéből fakadt.

— Ej, eb-ura-fakó — vágta rá dacosan Döbrögi, a háromszéki rettenthetetlen, aki Nagyenyeden valamikor az Öregtárogató tanítványa volt. Én nein kérdem, hogy mi lesz holnap? Ez a kesergés sem nem élet, sem nem halál. Az a kérdés, van-e még a csutorában?

— Jól mondád — szólt tanári fölényvel az Öregtárogató.

— Szítsd fel a tüzet, kenyeres, hadd ropogjon a magyar erdő, úgyis nagy a bánata; hátha kigyúlnak tőle a szívek. Fát reá, erőset, keményet, hogy még fejfánknek se maradjon. Nekem meg tüzet a csutorából, hadd égjek, lángoljak, mint a vulkán.

— Most meg már Döbrögi keseredik neki — dörmögte Nagy Pista.

Az Öregtárogató meghúzta a csutorát. Döbrögi hasonlóképen. S a többiek is sorban.

— Csak azt nem szeretem — harsant fel ismét csak Döbrögi, — hogy Nádaskay szomorkodik. Ezt a gyereket nem lehet itt felvidítani. Vigadj Béla! Hiszen így csinálta ezt valamikor Vak Bottyán nagyapád is. Mert: „Ma még piros élet, Holnap“... holnap: semmi, semmi vágta rá valamennyien.

— Így vigad a magyar, Béla! akár szereti, akár nem. Vedd csak elő a szerszámodat öreg apánk, aztán fújjad, fújjad keservesen, hadd mozduljon meg a Nádaskay Béla szive.

— Melyiket akarjátok, fiúk, — kérdezte az Öregtárogató, — „Késmárkot.“ vagy „Czinka Pannát?“

— Czinka Panna ide, Czinka Panna oda! Hogy „kesereg a holló?“ Öregem, azt szeretnénk mi hallani.

... És feljajdult a tárogató; vele az erdő, a lelkek, a szívek. Jajgatott, zúgott búsan, keservesen. Bánatos hangja csak úgy zuhogott az erdő fái közt tovább-tovább adva a keserűségét.

Nádaskay Béla csak hallgatta, hallgatta... soha még ilyen keserves nótát. Egyszer csak megjajdult bele a szive, vad fájdalom futott végig a lelkén; hangos zokogásban tört ki.

— Hagyjátok abba, fiúk, fuldokolta elhaló hangon.

— Fújjad, öregem — harsogta Döbrögi. — Úgy látszik még odaát sem tudják mi az igazi magyar fájdalom?!

Az Öregtárogatós zúgatta, visított, harsogtatta a magyar bánatot, a Nádaskay Béla szive pedig görcsösen vonaglott belé. S amikor az utolsó hangok is elhaltak szaggatott hangon, így kezdte beszédét:

— Fiúk, bajtársak, kenyeres pajtások, ti tudjátok csak mi az: Haza nélkül élni! Fiúk, pajtások, — jaj — sorsom részesei, mi tudjuk csak, hogy fáj, ami mindenkinek fájhatna. Fiúk — az Istenért — tegyünk valamit! Engem megöl itt az átok, a keserűség, a bánat. Számomra — s itt ellágyúlt szava — odaát egy szőke virág nyílik; óh dehogy nyílik, tudom, egész biztonnyal tudom, hogy hervad, miattam hervad. Fiúk, ezt a virágot vagy áthozom, vagy meghalok érte. Nem akarom, hogy más, talán idegen fajzat szakítsa le. Nélküle az életem nem élet; ha pedig úgy rendeltetett, az érette való halálom boldog, szent frigykötése lesz a magyar jövőnek. Fiúk, ki akar velem jönni?..

Valamennyien vállalkoztak.

— Eddig már csak megvolnánk, — vette most át a szót Döbrögi — most már csak az a kérdés, hogy hogy megyünk át?

— Úgy, mint máskor — szólalt meg az Öregtárogatós. Ruhát ide! Majd kipróbálom én ellenálló képességüket. Ti Zengőnél az erdő szélén fogtok várni, míg én visszajövök.

Úgy lett. Míg a többiek elkészültek, addig ő átöltözött. Tíz óra felé járhatott az idő, amikor elindultak. Megszaporázták a lépést s éjfél után két óraker a kis csapat már az erdő szélén állott. Az Öregtárogatós itt kivált soraikból s a hegyoldal felé futó gyalogösvényen eltűnt szemeik elől. Egy jó félóra telt belé, mire visszaérkezett.

— Fiúk, senkit sem láttam. Valószínűleg az út mellett fekvő majorban alusznak. azt meg kikerülhetjük. No, gyerünk!

Lassan, óvatosan indult nehéz útjára a kis csapat. Szó sem érte őket; még a léleketüket is visszafojtották. Mély csend ülte meg a koromsötét éjszakát, csak néha-néha hallatszott a közeli Zengőn egy-egy kutyavakkantás. Nádaskay Bélának hangosan dobogott a szive. Olyan közel van már választottjához! Alig egy néhány perc s már karjaiba zárhatja, magáénak vallhatja. Épen odaértek, ahol az út Zengő felé hajlik s egy hirtelen kanyarulattal a városkába fordul, amikor egy érthetetlen kiáltás, nyomban utána három lövés dördül bele a fekete éjszakába. A lövéseket újabbak követték.

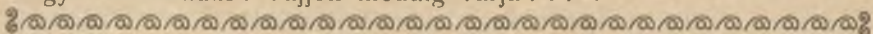
— Úgy látszik — jegyezte meg Döbrögi — hogy kilestek bennünket. Sebaj, földre, fiúk!

S eszeveszett küzdelem keletkezett. Amott a tömeg, itt a lelkesedés tüzelt. Gépfegyverek kattogtak, puskák ropogtak egész éjjel. A kis csapat állta kitartással, rendületlenül. Hajnalpirkadáskor az ellenség erősítést kapott, ami a harc eredményét egyszerűen eldöntötte. Csak ekkor vették észre a magyarok, hogy közöttük egyetlen ép ember sincs s hogy Nádaskay Béla halott. Az elfogottakat elhur-

colták, ki tudja, hová?! Az Öregtárogatóst pedig átlőtt tüdővel, rongyos ruhában világnak eresztették.

III.

A zengői temető másnap egy új sírhalommal lett gazdagabb, a Nemes Irénke szive: ez a csendes nagy temető, ugyanezzel a sírhalommal szegényebb, árvább. Amott szeretettel ápoltt hervadó virágok, itt pedig egy sorstépett hervadó sziv várja a nagy tavaszt, a magyar feltámadást. Vajjon meddig várja??...

Holló csapat kering ...

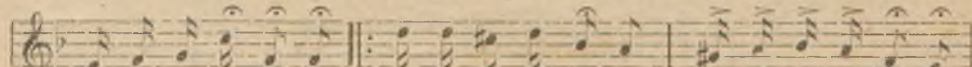
Rubato.

Bagdy István.

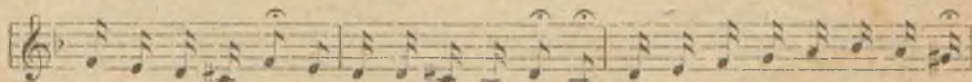
Bathó János

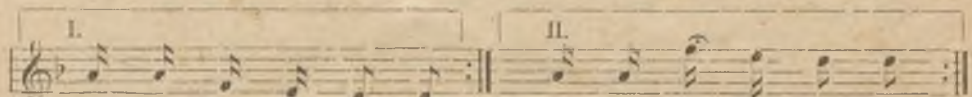
1. Hol - ló esa - pat ke - ring, hol a Tu - rul szál - lott. Rab - lók bi - to - rol - ják
2. Hej de nem so - ká - ra, esa - ta ri - a - dó - ra Vad ma - gyar bos - szú - ra

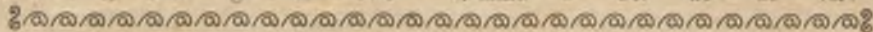
1. szép Ma - gyar - or - szá - got. Kö - rös - kö - rül raj - tank nagy fe - ke - te bá - nat
2. üt - ni fog az ó - ra. Meg - ti - ze - tünk min - dent: tűz - zel vas - sal, vér - rel

1. Rab ma - gyar - rok sír - nak, ri - mán - kod - nak, hív - nak, Még - is, még - is rozs - da mar - ja
2. Es ha len - ne gyá - va ki o - da nem áll - na Ver - je meg a ma - gyar Is - ten

1. ő - si frin - gi - án - kat, 2. mind a két ke - zé - vel!

Theologus-iratterjesztés Sárospatakon.

Cikket kértetek tőlem Kedves Fiúk! s én ézidőszerint nem ismerem elsőbrendű témát a veletek való megbeszélésre, mint a ti iratterjesztésetek ügyét. Ha Budapesten volt egy szemernyi részem abban, hogy a Hangya szövetkezeti központ diadalmasabban tolta előbbre könyvosztályának előőrseit, talán ti is szívesen fogadtok tőlem egy-két gyakorlati tanácsot a legeszményibb célok érdekében. Az iratterjesztés és iratterjedés ügyének fontosságáról bizonyára meg vagytok győződve. Látni kellett volna azt a zászlós ünnepet, mellyel a budapesti ifjúság örökölte meg azt a napot, melyen Horthy Miklós a főiskolások nyomdáját megnyitotta. S azt is tudjátok, hogy Misztótfalusi Kis Miklós — és sok más — ugyanettől a szükségtől szorongatva, ugyanezért a célért epedve, megtanulta a betűmetszést,

könyvnyomtatást és vásáros ember módjára sátrazott és ládázott a két haza városaiban, hogy könyvek alapvetésével vágja bele a lelkekbe az útját Isten országa terjedésének...

Legelsőbbben is szeretettel köszöntlek benneteket azért a bátor határozatért, mellyel elvégeztétek magatok közt, hogy az Ifjúsági Közlönyt önerőtökből fenntartjátok. Ezt patakiasan tettétek, — emberül tettétek. Ebből látják mindenek, hogy írni szerettek. Épp ez visz bele benneteket, hogy az irodalom patakjának partján felvirágoztassátok a közérdeklődés réjtjét és gyümölcsöket szedjete a kultur-áldozatkész-ség fáiról. Türeátok ezen a téren igen nagy feladat vár. Ha egyház-megyénk iratterjesztő vállalkozása áttör is a kezdet győzhetetlen akadályain, a jobb keze úgy látom, ti lesztek. Kerületünk egyetlen határozott református könyvesboltja a főiskolai könyvkereskedés: a tankönyvterjesztés hivatásának terhe alatt küzködik a kezdetlegesség sereges bajaival. Pénzetek, tudom nektek sincs. De van mozgékony-ságotok. Ha semmi egyéb értelme nem lenne a fennállásotoknak, egy igen nagy hivatásotok van, az ifjúságnak könyvvel való ellátása. Cserkészsétek be az egész magyar könyvmezőt. És vigyétek oda az ifjúság egész egyetemének, ami neki kell. Ha van Patakon vasárnapi iskola, — hogy az alsófokon kezdjem — annak gyermekei bibliát, füzetes olvasmányt, szent szöveges fali táblát töletek kapjanak. A gimnazista a ti ajánlásotokban szerezzé meg a cserkészkönyveket és Foerster életművészetre nevelő remekeit! Tartsátok kiváló nyeresé-geteknek, ha sikerül egy különítményt létesíteni a képezdei ifjúság könyvellátására. A theologus pedig ne is tudjon nélkületek élni. Irjatok fel Pestre a Hangya Könyvosztálynak, hogy a legmérsékeltbb áron bocsássa rendelkezésetekre szövetkezeti kiadványait, mert ha kikerültök az életbe látni fogjátok, hogy sok predikációtnak, egy-házi indításotoknak, népemelő törekvéseteknek azon fordul meg a sikere: van-e a falúban szövetkezet és gazdakör. A Krisztus lelke ez és a Kálviné: — az élet minden területén Isten szolgálatába állítani a világosság és jóakarát munkáit.

Legyen vigyázásatok arra, hogy a pataki templom tornáca előtt ott álljon a ti kis könyves asztalotok, amelyen a Bibliától kezdve a heti lapok legfrisebb példányáig ott találjon mindent a gyülekezet, mely Istenszomjas szívvel sereglik a lelki béke tárt kapú felé. Vigyázatok arra, hogy ahol Patakon előadások vannak, ti ne hiányoz-zatok mozgó árusításokkal. Vigyázatok arra, hogy mikor a főis-kolai, egyházmegyei gyűlés van, melyre hazatódúlnak Patakra a vidéki sáfárok, az öreg boltívek alatt ott sűröggjön a ti könyvárusítá-sotok jól szervezett kis propaganda csapata. Ne kerülje el figyelme-tekét a vidéken készülő harangszentelések, gyülekezeti ünnepélyek időpontja. Legyetek ott és — látni fogjátok — ügyességetek meglepi az embereket és a meglepett embert könnyebb könyvvételre beug-rasztani. Bizonyos igaz, hogy a magyar könyv nem terjed kirakatból. Azt oda kell vinni az embereknek, akik még sem lehetnek úgy begombolkozva, hogy egy ügyes diák keze ne érjen a zsebök (vagy ridiküljök) legmélyére. A Közlönyben adjátok hírül mindig a leg-

Szemelvények a magyar diák természetrajzából.

Fordította: *id. Székely Sándor.*

A diák (*studiosus Hungaricus*) az embernek (*homo sapiens seu philisticus*) sikerült válfaja, amellyel testalkatára nézve általában megegyezik.

A nyárspolgártól azonban különbözik:

1. egyenes járása által, amely csak vizsgák előtt változik csúszó-mászóvá;

2. két erős lábszára által, amelyekkel a kószálás „legmesszebb menő” követelményeinek is képes megfelelni;

3. szabadon mozgatható karjai által, amelyeknek kezei tanórák alatt és tanórákon kívül minden lehetséges ügyességre használhatók;

4. finom tapintó érzékkel ellátott bőre által, amely lehetővé teszi, hogy a legnagyobb sötétségben is fel tudja keresni a korcs-mákat és hasonló búcsújáróhelyeket;

5. legnagyobb művelődésre képes beszélő tehetsége által, amely csak a tanárok vigyázatlan kérdéseinél hagyja cserben.

A diák a székes főváros minden hosszúsági és szélességi fokán létezik és mindenféle éghajlatot kibír. Mindenütt társas életet él, úgy családja körében, mint állandó pajtásai kötelékében.

A bőr színe szerint megkülönböztetünk fehér diákokat, akik a mandulaszappan használatát ismerik, vagy olajbarnákat, akik kedves arcukat úgy kezelik, mint a vadászingeket; fejképződés szerint vannak kereszt-, gyenge- és középfejűek; fogképződés szerint egyenes és ferde fogúak; ritkák az olyanok, akiknek bölcsességfoguk is kinőtt. Hajminőség szerint találunk fürtös, merev és kuszált vagy sörte hajú diákokat. Az idegek egész testükben szétágaznak s minél egészségesebbek ezek, annál idegesebbekké teszik a szüléket.

Agyvelejük egy kilogrammot nyom; ismereteseek azonban oly egyéniségek, akiknek agyveleje végtelen kicsiny, ám a protekció mindent megtermékenyítő napja alatt ez csekély hátrányukra van a jövőben.

Táplálkozásuk szilárd és cseppfolyó élelmiszereknek folytonos felvétele által történik, azonban az ételek vasemésztési erővel ellátott gyomrukban alig három óra hosszúig maradnak.

Lélekzésök az iskolai levegőnek ki- és beáramlásában áll.

A rendkívül nyulékony gyomortól jobbra fekszik a máj, amely igazságtalan *classificatio* alkalmával az epét választja ki. A szív egy húszacskó és mindég helyén van.

A legnevezetesebb azonban — ami még a szürke ókor és a nem kevésbé szürke középkor előtt is teljesen ismeretlen — a diákoknak asszony nélküli határtalan szaporodása.

Leszámítva a halhatatlan lelket, amely a nyári semester alatt gyakran szunnyadozik, a diák az emlősállatokhoz tartozik (*homo lítera et hektolítera bíbens*).

A diákok különböző nemei.

Könnyebb áttekintés céljából a „studiosus Hungaricus“ genusát három nagy főfajra osztjuk.

Testi különbségek.

A *nyurga* vagy kapaszkodó *diák* (juvenis longinus, streber). Mint már neve is mutatja, e species fő ismertető jelét természetellenes hosszúsága képezi. Csak bőrből, csontból és karokból áll, mely utóbbiak a lépcsőkön és folyosókon való szaladgáláskor szélmalom lapátokhoz hasonlóan hadonáznak s majdnem a földet érik. Nála minden hosszúságban nő, ezért a munkához is aránytalanul hosszú időre van szüksége. A fején levő cilinderkalappal (u. n. fényes putton) közel két métert üt meg. Nagysága gyakran akadályul szolgál incognitóban tett vállalatainál, miért is a legtöbbször nagyon melankólikusan tekint a világba.

A *törpe diák* (homopygmaeus) éppen az ellenkezője az előb-
binek. Alig 130 centiméter magas, ezért alapos kilátása van a had-
mentességre s egészen kedélyes lény. Testalkata sok előnyt nyújt
neki vizsgák alkalmával, amit Longinus társa kaján irigységére dere-
kasan ki is használ, becsületesen szem előtt tartva a 11-ik paran-
csolatot: „Ne engedd, hogy tetten érjenek!”

A *köpcös diák* (homo cricetus) inkább a most említett species-
hez áll közelebb és kiváltképpen nagy hasa által tűnik ki, amelyen
a mellény mindig fel van csuszva. Legtöbbször egyetlen fia egy
molnárnak, péknek, mészárosnak vagy kereskedőnek s hazulról utána
szállított elemózsiák nélkül valószínűleg éhen pusztulna. Étvágyának
megfelelőleg roppant ki van fejlődve nála a tanulás iránti ellenszenv,
ezért osztálya előhaladási sorrendjében nem ritkán (visszafelé szá-
mítva) az elsők között van. A tantárgyakkal szemben kedvezőtlen
teszterjedelme arra kényszeríti, hogy a negyedik osztályt abbahagyja
s évek múlva újra találkozunk vele, mint atyja mesterségének gőm-
bölyű utódjával, amikor is klasszikus műveltségének csekély marad-
ványával imponálóan dobálódzik.

A *mocskos diák* (sepia officinalis). Ez a tisztaságkedvelő mamát
kétségbeesésbe sodorja. Amit megfog, azonnal elveszti színét és
fényét. Hiuság és öltözködési csiny előtte érthetetlen fogalmak s az
ókor cinikusai magasztos példányképeket látszanak neki szolgáltatni.
Gyűlöli a felesleges szappanfényűzést és minden papirlapot, minden
könyvet, igen ügyesen sikerült „pocá“-val díszít. E szép mondás:
„Tisztaság — tisztesség“, reá nézve nem létezik. Kebelbarátjainak
szeretettelen megjegyzéseivel szemben vasegészségével vigasztalódik.

(Folyt. köv.)

Otthon.*

Gyorsan vitt a vonat,
Láttam falum is már.
Fénylő nap ragyogott,
Szerte zöldült a táj.

Reám minden-minden
Oly hívólag nézett:
Falú, erdő, mező
És az ungi bércék.

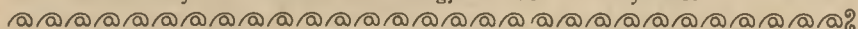
Pilláimon forró
Örömkönny reszketett,
De amint leszálltam
Rám cseh-szurony meredt.

Szerettem is volna
Visszajönni menten,
Lábam reszketve vitt,
Fuldokolva mentem.

Nem tudom, hogy értem
Az ősi portára.
Nem emlékszem többre,
Csak anyám csókjára.

Tárczy Dániel.

* Mutatvány a szerzőnek most megjelent verses könyvéből.

Könyvismertetés.

Pataki könyvek.

Még diák sem voltam, már ismertem és szerettem Sárospatak nevét. Ha újság, vagy könyv került a kezembe, mindig naiv vágygallyal kerestem, előfordul e benne ez a szó, s ha megtaláltam, aláhúztam, megjegyeztem még a kalendáriumban, a vásárok jegyzékében is. Azóta elmúlt sok esztendővel nem fogyott Patak iránti szeretetem. s most is nagy örömet okoz, hogy itt van előttem egy egész sorozat könyv, amelyekben, ha ismét kedvem támadna reá, nemcsak számtalanszor aláhúzhatnám Patak nevét, hanem amelyeknek úgyszólván minden mondatára rá van ütve Patak bélyege. Szerzőik közül 4 volt-, azaz vén-, egy pedig még aktiv pataki diák.

A keresztyén paedagogia alap- | hollandból fordította: Marton Já-
elvei. Irta Dr. Bavinck Herman, | nos sárospataki ref. theol. tanár.

Meglepő, szinte szenzációs tartalmú könyv. Nagy tudású írója felhasználja az eddigi szakmunkák, kutatások, konferenciák eredményeit s minthogy nézőpontja a lehető legmagasabb, másoknál messzebbre és mélyebbre lát. A 188 lapterjedelmű könyv 4 részből áll. Az első a bevezetés keretében a nevelés és neveléstan fogalmát, a második a nevelés célját, harmadik kiinduló pontját, negyedik a nevelés módszerét fejti ki, történeti visszapillantásokkal, a tévedések élesszemű cáfolatával, bensőséges, mély hittel. A fordítás könnyed menete, stílusos nyelve még inkább hozzáférhetőbbé teszi e műben lefektetett alapelveket, melyeknek szem előtt tartása áldást fakasztó kötelessége minden keresztyén pedagógusnak, tehát minden szülőnek is.

A reformáció hatása a magyar közművelődésre. Irta: Harsányi István. A Bethlen-Könyvtár 4-ik számaképen jelent meg a termékeny munkásságú szerző 78 oldalas könyve. Dacára a reformáció hatásaival kapcsolatos tömérdek felolvasásnak és értekezésnek, műve hézagpótló nemcsak szem-

pontjának egyetemességével, — a reformáció hatásait így összefoglaló magyar könyv eddig még nem volt, — hanem magyaros stílusával és nyelvével is, ami mindenki számára élvezhetővé teszi. Valóban kívánatos is, hogy a különben is népies irányzatú Bethlen-Könyvtársorozat e számát ne csak theologusok, hanem laikusok is olvassák, hiszen annak megismerése, hogy a reformációban mily kincset bir a magyar nép, nemcsak tanító, hanem eszméltető és építő is.

Új május felé. Tárczy Dániel versei. Hegyaljai Kiss Géza előszavával. Ma, amikor minden vers tele vulkánzó szenvedéllyel, tobzódó, rapszodikus érzésekkel, jól esik olvasnunk a Tárczy Dániel kedves, szelid fényű, hangulatos verseit. Dalok ezek, kotta nélkül, a dallamot a hangulat adja, amibe az olvasót a versek beleringatják. De mindenikből ott beszél, ígér, hív, fenyeget a cím: Új május felé. Egy fiatal poéta szívének új tavasza, a magyar jövő virágfakadásos májusa felé...

Még két pataki könyvről helyszíne miatt csak a következő számban. Szó.

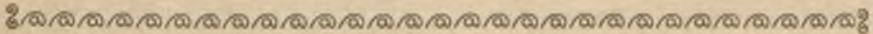
Tarkaságok.

Titkok titka.

... És nagy titokban összetült a Kar.
 Vajj' hát mit akar?...
 Szól az elnök: kérem így tovább nem mehet,
 Ifjaink immáron nem tesznek egyebet,
 Minthogy fünek-fának,
 Minden ép leánynak
 Csapják a szelet.

Felzúg a magas Kar :
 Minden próba badar !
 Mit tegyünk ellene ? ...
 Hozassék tilalom ?
 Mind kacagna azon ...
 S egy szigorú lélek ejt ily-fajta szókat :
 Távolítsuk innen mind a leányokat !
 Majd zeng egy bölcs vátesz válasza eképen,
 Széthinthetjük őket a föld kerekében
 Bárhova,
 Nem volna
 Pataki lány nevük,
 Ha egytől-egyig mind vissza nem szállongna.
 Végűi — a harc alatt —
 A legtapasztaltabb
 Fejen talált szöveget :
 Ha azt akarjátok,
 Hogy ne repdessenek már ma
 Egy virágról más virágra
 Annyit a diákok,
 Én jól megfontoltan csupán egyet mondok :
 Javítsuk meg nekim azonnal — a kosztot !

Szi.

Hirek.

Rovatvezető : Tárczy Dániel.

Kedves Olvasó ! Főnixként való újraéledésem 39-ik alkalmából ott voltam én is egy ifjúsági gyűlésen, amelyen egy csomó borzas, üres zsebű, éhes diák elhatározta, hogy ujságját, életképességének biztosítóját és értékmérőjét tovább is fenn akarja tartani. Szép, mondtam én, ezt hallottam már 38-szor, de ez még mind kevés, a szó, csak szó. És lám, a borzas stb. diákok a következő napokon összeadtak 250.000 K-t első számom megjelenésére. Kedves Olvasó ! Én azóta is hallottam, amikor arról fogadkoztak, hogy ha nagykabátjuk a nemszépészeti és ócskászati múzeumba kerül is, de a Közlöny minden számának meg kell jelenni. Blzhatsz bennük s mivel tudod, mennyire emelkednek az árak, küldd be az előfizetést már most, mert ha később küldöd, akkor már csak felét éri. A havonkénti viszontlátásokig köszönt

a „Közlöny.“

Főiskolánk okt. 9-én örömmün-
nepet ült, amikor Horthy Miklós
 Öfömméltósága, csonka hazánk népszerű kormányzója, akit az apák révén gyermekének vall, meglátogatta. A jelen vasakarátának

megtestesítőjét, a jövő dús virágzásának bizonyosságát láttuk meg benne mi, rajongó szívű, nagy tettekre hívott magyar ifjúság. Lelkes éljen volt üdvözlésünk, mely a búcsúzásakor már viharossá

fokozódott. **Marton János** köz-igazgató mélyen járó üdvözlő szavai után főiskolánk nevezetességeit nézte meg; (könyvtár, itt hosszasan időzött és szépirodalmi múzeum). Távozásakor az elesett hősök emléktáblájához lépett, ahol a vegyeskar **Bathó János** akadémiai ének- és zene-tanár vezetése mellett, saját szerzésű darabját oly megragadóan adta elő, hogy a Kormányzó Úr figyelmét teljesen lebilincselte. Amikor a végső akkordok is elhaltak, magához kérette büszkeségünket, a keserű kurucnóták országos nevű szerzőjét s meleg kézzsoritással köszönte meg neki a dala által kedvessé tett percekét.

Szinészet. Lapunk múlt sz. számában már megemlékeztünk a Tompos-szintársulatról s nagy vonásokban méltattuk sikereit. Az egyes szereplőket nézve, ha vannak is némi kifogásaink, mégis a társulat nagy többségének elismeréssel kell adoznunk. Így mindjárt Medgyessy Jucinak, szép játékáért, kedves, megnyerő modoráért, bátor föllépéséért; Gábor Lilinek kifejlett táncművészetéért; Szalayné Antal Annának átérzett, a sírásig hű játékáért; Gönczy Etának, a kedves kis naivának eleven alakításáért. A férfi szereplők közül különösen kitűnik: Solti, Szalay, Zilahy, Tompos. Mellettük igyekezettel, dicséretet érdemelve játszanak még Szabó és Darás. Csak azt sajnáljuk,

hogy már vége a szezonnak s egy évig nem gyönyörködhetünk kedves színészeink játékában.

Előfizetéseiket beküldték: Fodor István (Miskolc) 25,000 K, Naményi Gyula (Gibárt), Rácz Ilonka (Salgótarján), ifj. Dr. Rácz Lajos (Bpest) 10—10,000 K, Szabó Sándor (Barabás) 3500 K, Zsiros József (Hsztandrás), Benke József (Abaujvár), Kósa Szabó Pál (Vajdácská), Tamaska János Mhotyka, László Gizike (Putnok), Illyés Endre (Miskolc), Biró László (Bböcs), Nagy Boriska (Dombrád), Pósa Péter (Cserépfalú), Rácz Endre (Ond). Tomory Dezső (Szabolcs), ifj. Radványi Sándor (Kótaj), f. Farkas Géza (Rásony), Cseh István (Blenke), Molnár Pál, Szalánczy János (Tkeszi), Szentimrey Gábor (Battonya), Theol. Önképzőkör (Pápa), Monoky István (Aszántó), Stéfán Béla (Derenk), Mészáros Lajos (Átány), Verebélyi Dezső (Semjén), Csontos Béla, Dr. Tóth Elek (Ujhely) 3000—3000 K-t. Illosvay Ferenc 5000 koronát. Sárospatakról: ifj. Csajka Endre, Comenius Önképzőkör, Simon Lajos, „Hegyaljai Erő” cserkészcsapat, Dobozy István, Dr. Szűk Elemér, Szilágyi Benő, Dr. Gagyai Dezső, Benkő Béla özv. Maller Sándorné, Pásztor Mária, Farkas Ferenc 3—3000 K, Padrah Sándor 5000 K-t, melyet köszönettel nyugtáz a szerkesztőség.

Egyleti élet.

A „**Hittanhallgatók Egylete**” f. hó 16-án tartotta alakuló közgyűlését, melyen elnökké: Nagy

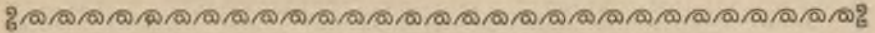
Sándor Béla IV. é.; alelnökké: Csáji Pál IV. é.; titkárrá: Nagy Sándor III. é.; jegyzővé: Benke

Kálmán II. é.; pénztárnokká: Ujszászi Kálmán III. é.; könyvtárnokká: Szilágyi Endre IV. é. hittanhallgatókat választotta meg. A „Theológus Iratterjesztés“ vezetésére ismét Csáji Pál IV. é. hittanhallgatót kérte fel az „Egyelet“, aki buzgó munkálkodásával az elmúlt esztendőben is szép sikert ért el. Reméljük, hogy ebben az esztendőben is hiven fog sáfárkodni! Bizottsági tagok a IV. évről: Kádár József; III. évről: Kocsis Sándor; II. évről: Oláh István; I. évről: Horkay László.

A „Főiskolai Énekhar“ f. hó 14-én tartotta alakuló közgyűlését H. Bathó János tanár-elnök elnöklése alatt. Elnök lett egyhangú lelkesedéssel: Nagy Sándor Béla

IV. é. theol.; főprecentor: Fodor Géza IV. é. theol.; alprecentor: Nagy József II. é. theol.; protokántorok: I. tenor: Makó Dezső III. é. theol.; II. tenor: Kádár József IV. é. theol.; I. bassus: Zsiros József IV. é. theol.; II. bassus: Szabó Zoltán IV. é. theol. h. senior.

Az „Akadémiai Athletikai Klub“ szept. 16-án tartotta alakuló közgyűlését. A tisztikar a következőképpen alakult meg: tanárelnök: Hallgató Sándor. Ifj. elnök: Csáji Pál th. Alelnök titkár: Kocsis Sándor th. Ellenőr-jegyző: Oláh István th. Pénztárnok: Tóbiás József th. Bizottsági tagok: Kádár József, Ujszászi Kálmán, Bencs Lajos, Papp Géza theologusok.

A felelős-szerkesztő üzenetei.

R. I. Salgótarján. A kedves sorokat köszönjük. Kézcsók.

Sz. F. Balajt. Szomorú legátusok járhattak az utóbbi időben Feri bátyámék felé. De azért nagyon is igazsága van. A többieket is szerető szívvvel várjuk

K. G. Monok. Ha mi is olyan jóba volnánk a jelen asszonyaival, mint amilyen jóban van Géza bátyánk a múlt nagyasszonyaival, bizony jobban menne az iratterjesztés.

Sz. L. Tiszadorogma. A szerkesztő-bizottságnak újabban ez a nótája: „Várhatsz babám, elvárhatsz!“

i. R. S. Kótaj. Egy kicsit későn vonúltak be. Glédába állítottuk. A következő számokban jönnek.

Sz. Arthur (?) Kézirata olvashatatlan. Miután irásszakértőnk sokáig túrta orrával, kijelentette, hogy büntetlen előéletéért nem vállalna felelősséget

„Nem törődöm a világgal.“ Akkor talán arra se helyez sulyt, hogy ilyen vers a Közlönyben megjelenjen.

„Elmúlt a szerelmem.“ Szegény! Fogadja részvétünket!

Következő számunk november 20-án jelenik meg.

Kiadja: a főiskolai Ifjúsági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Kádár József IV. é. bh.

 A sárospataki fiúk kellemes találkozó helye

a Feldmesser-vendéglő!

Jó bor!

Jó cigány!

Állandó nagy választékban

fekete és színes férfi szövetek

olcsóbban, mint bárhol:

Deutsch Hermannál
Sárospatakon.

Neumann Mór

ajánlja dús raktárát illatszer,
pipere és divatáru cikkekben

Ugyan kérem, szép kisasszony
Nézzon hátra már!
Azért kényes.
Mert oly fényes
MIGLÉCZ-cipőbe jár?!

A KÖZPONT

vendéglőben

minden, ami jó, kapható. Kő-
bányai sörök, izletes ételek,
különléte villásreggelik, ki-
tűnő zacskik, jó borok. Ezen-
kívül elvállal bankettek ren-
dezését, bálokban ételek és
italok szolgáltatását s jó, tiszta
kiszolgálásról gondoskodik

Klein Ábrahám,
a „KÖZPONT” tulajdonosa.

A modern kor igényeinek minden
tekintetben megfelelő munkáim ki-
vívják úgy Sárospatak, mint megyénk
közönségének teljes elismerését és
pártfogását. A tisztességes verseny
eszközeinek felhasználásával, az ele-
gancia és izlés feltételeinek kielégi-
tésével

sikerült hatalmas vevőkört alkotni.

A téli szezon kezdetén felhívom a
közönség b. figyelmét a saját há-
zamban (Kossuth Lajos-utcán) lévő

divatcipő-üzletemre!

Az igen tisztelt közönség b. párt-
fogását továbbra is kérve, vagyok

kitűnő tisztelettel

MIGLÉCZ JÁNOS
SÁROSPATAK.

